

สำหรับศาลใช้

○ (๓๑)

คำพิพากษา

~~นางสาว...~~

วิม

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

(นางสาวอุบลเยี่ยม วัฒนาก)
จำเลยที่ศาลยุติธรรมบริเวณ...

26 พ.ย. 2564

ที่ ๕๒๙๕/๒๕๖๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๑๐ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ความอาญา

ระหว่าง

- นางสาวพรทรัพย์ คณโฑเงิน โจทก์
- นายสุเสรี ตะเวทิกุล ที่ ๑
- นางสาวอังราดา ปรัชญาทวี ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร ลักทรัพย์ รับของโจร

โจทก์และจำเลยที่ ๑ ฎีกาคัดค้าน คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์

ลงวันที่ ๒๒ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ศาลฎีกา

รับวันที่ ๑๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๓๓ และ
 เลขที่ ๑๔๐/๓๔ ชั้นที่ ๑๑ อาคารเอ กับห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ชั้นที่ ๒๔
 อาคารบี ในอาคารชุดอัสตัน สุขุมวิท ๒๒ ตำบลคลองเตย อำเภอคลองเตย (พระโขนง)
 กรุงเทพมหานคร โดยโจทก์ใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดทั้งสามห้องแทนโจทก์
 ต่อมาวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิด กล่าวคือ
 จำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ ไปแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่ร้อยตำรวจเอกพัฒนาพงศ์
 ศิริเจริญนำ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ ให้จดข้อความลงในรายงาน
 ประจำวันรับแจ้งเอกสารหายอันเป็นเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็น
 พยานหลักฐานว่า หนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๓๓ และเลขที่ ๑๔๐/๓๔ ข้างต้น
 ได้สูญหายไป ความจริงจำเลยทั้งสองรู้อยู่แล้วว่า กรรมสิทธิ์ห้องชุดทั้งสองห้องเป็นของโจทก์
 โดยโจทก์ใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดทั้งสองห้องแทนโจทก์ และหนังสือกรรมสิทธิ์
 ห้องชุดดังกล่าวอยู่ในความครอบครองของโจทก์ และจำเลยทั้งสองร่วมกันไปแจ้งว่าหนังสือ
 กรรมสิทธิ์ห้องชุดสูญหายไป ต่อมาในวันเดียวกัน จำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒
 นำรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายดังกล่าวไปแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานที่ดิน

สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาพระโขนง ให้จัดข้อความลงบันทึกถ้อยคำขออก
 ใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด อันเป็นเอกสารซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน
 ว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดดังกล่าวหายไป เพื่อขอรับใบแทนฉบับเดิม อันเป็นความเท็จ
 เจ้าพนักงานที่ดินหลงเชื่อจึงมีคำสั่งให้ออกหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดฉบับใหม่ให้จำเลยที่ ๑
 ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย และโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่เจ้าพนักงานที่ดิน
 หรือประชาชน ต่อมาวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองร่วมกัน
 ลักกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๓๓ และเลขที่ ๑๔๐/๓๔ ข้างต้น โดยสมคบกัน
 โอนขายฝากห้องชุดทั้งสองห้องให้แก่นายตีปิก นารุลา โดยจำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้
 จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาขายฝากแก่นายตีปิก ซึ่งไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ ทำให้
 โจทก์ได้รับความเสียหาย หรือมิฉะนั้นตามวันเวลาดังกล่าวหลังจากที่จำเลยที่ ๑ ลักทรัพย์
 ถึงวันเวลาที่นายตีปิกรับซื้อฝากทรัพย์ของโจทก์ จำเลยที่ ๒ ได้ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย
 ช่วยพาเอาไปเสีย รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์ของโจทก์ที่ถูกลักไปจาก
 จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์
 และระหว่างวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๐ ถึงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เวลากลางวันและ

เวลากลางคืนต่อเนื่องกัน ระหว่างที่โจทก์ผ่อนชำระค่าห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ โจทก์
 ซึ่งใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดดังกล่าวแทนโจทก์ โดยเป็นผู้ทำสัญญาจำนอง
 กับธนาคาร แต่จำเลยที่ ๑ โดยทุจริตนำเงินส่วนที่ค้างชำระในห้องชุดดังกล่าวไปชำระต่อ
 ธนาคารจนครบถ้วน และไถ่ถอนจำนอง แล้วนำหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดดังกล่าวออกมา
 จากธนาคารโดยโจทก์ไม่รู้เห็นยินยอม ต่อมาวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เวลากลางวัน
 จำเลยทั้งสองร่วมกันลักกรรมสิทธิ์ห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ดังกล่าว และสมคบกันโอนขาย
 ห้องชุดเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ไปให้แก่จำเลยที่ ๒ ในวันเดียวกันจำเลยที่ ๒ ขายฝากห้องชุด
 ดังกล่าวให้นายตีป๊ก โดยโจทก์ไม่รู้เห็นยินยอม ซึ่งจำเลยทั้งสองรู้อยู่แล้วว่ากรรมสิทธิ์ห้องชุด
 ดังกล่าวเป็นของโจทก์ โดยโจทก์ใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์ในห้องชุดแทนโจทก์ ทำให้
 โจทก์ได้รับความเสียหาย หรือมิฉะนั้นระหว่างวันเวลาดังกล่าวภายหลังจากที่จำเลยที่ ๑
 ไถ่ถอนจำนองห้องชุดซึ่งเป็นทรัพย์สินของโจทก์ถึงเวลาที่จำเลยที่ ๒ รับโอนห้องชุดนี้จาก
 จำเลยที่ ๑ จากนั้น จำเลยที่ ๒ ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาไปเสีย รับจำนำ
 หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์สินของโจทก์ที่ถูกลักไปจากจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒
 รู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ เหตุเกิดที่แขวงคลองตันเหนือ

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร และแขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ขอให้
 ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๙๐, ๙๑, ๑๓๗, ๒๖๗,
 ๒๖๘, ๓๓๕ (๗) และลงโทษจำเลยที่ ๒ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๗, ๙๑

ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ (เดิม), ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๗ (เดิม),
 ๓๓๕ (เดิม) การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรม
 เป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ
 แก่เจ้าพนักงาน และฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงใน
 เอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท
 ให้ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสาร
 มหาชนหรือเอกสารราชการ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา
 มาตรา ๙๐ แต่จำเลยที่ ๑ เป็นผู้แจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จเองและใช้

- ๖ -

เอกสารนั้น จึงให้ลงโทษฐานใช้หรืออ้างเอกสารแต่กระหนงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๘ วรรคสอง จำคุก ๑ ปี ฐานลักทรัพย์ จำคุกกระหนงละ ๖ เดือน รวม ๒ กระหนง รวมจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๑ ปี ๑๒ เดือน ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๒

จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ในข้อหาลักทรัพย์ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น.

โจทก์และจำเลยที่ ๑ ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อใน คำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาตให้จำเลยที่ ๑ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็น ยุตว่า เมื่อปี ๒๕๔๔ โจทก์เป็นกรรมผู้มีอำนาจของบริษัทแอสแซทโครว์เวอร์ จำกัด ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๖ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์บริษัทแอสแซท โครว์เวอร์ จำกัด ตามหนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.๔ วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๗ ศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาให้บริษัทแอสแซทโครว์เวอร์ จำกัด ล้มละลาย ตาม ประกาศเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เอกสารหมาย จ.๕ จำเลยที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มี

- ๗ -

อำนาจบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด ตามหนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.๓๕ หรือ ล.๑
 นางสาววรรณลักษณ์ ตัญกุลเวสส บุตรโจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจบริษัทอะโกลว์
 อินเตอร์ เวนเจอร์ จำกัด และบริษัทนีโอสตาร์ อีเว้นท์ แอนด์เทรนนิง จำกัด ตาม
 หนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.๑๗ และ จ.๑๘ ตามลำดับ จำเลยที่ ๑ เป็นผู้มีชื่อถือ
 กรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ชั้นที่ ๑๑ อาคารเอ และห้องชุดเลขที่
 ๑๔๐/๒๒๙ ชั้นที่ ๒๔ อาคารบี อาคารชุดอกัสตัน ตามหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด
 เอกสารหมาย จ.๙ (ใบแทน) จ.๑๐ (ใบแทน) และ จ.๑๑ ตามลำดับ ส่วนต้นฉบับ
 กรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ปรากฏตามเอกสารหมาย จ.๒๕ จ.๒๖
 จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้องกับบริษัทเมเจอร์ ดีเวลลอปเม้น จำกัด
 (มหาชน) ดังนี้ ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ทำสัญญาเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม
 ๒๕๕๔ ราคา ๙,๙๐๐,๐๐๐ บาท ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ทำสัญญาเมื่อวันที่
 ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔ ราคา ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาซื้อขายห้องชุด เอกสาร
 ท้ายฟ้องหมายเลข ๑ และ ๒ ตามลำดับ วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑
 มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ ไปแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกพัฒน์พงศ์ ศิริเจริญนำ

๑๕๑
๕

- ๘ -

เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ สูญหาย ตามรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหายเอกสารหมาย จ.๑๖ ในวันเดียวกันจำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ นำบันทึกประจำวันรับแจ้งเอกสารหายดังกล่าวยื่นคำขอออกใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ต่อนายจรัญสามสี เจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาพระโขนง ตามคำขอใบแทนเอกสารหมาย จ.๒๑ และ จ.๒๒ ตามลำดับ และตามบันทึกถ้อยคำพยานเรื่องออกใบแทนเอกสารหมาย จ.๒๓ และ จ.๒๔ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาพระโขนง ได้มีการประกาศขอออกใบแทนตามระเบียบแล้วไม่มีผู้คัดค้าน จึงได้ออกใบแทนกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสองห้องดังกล่าว วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ นำห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ จดทะเบียนขายฝากกับนายตีปิก นารุลา กำหนดสินไถ่ ๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดเวลาไถ่ถอนคืนภายใน ๖ เดือน ตามสัญญาขายฝากเอกสารหมาย จ.๒๘ ส่วนห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนไถ่ถอนจํานองจากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) ในวันเดียวกันจำเลยที่ ๑ ทำสัญญาขายห้องชุดพิพาทดังกล่าวให้แก่

- ๙ -

จำเลยที่ ๒ ในราคา ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามหนังสือขายเอกสารหมาย จ.๓๑ แผ่นที่ ๑ แล้วในวันเดียวกันจำเลยที่ ๒ นำห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ จดทะเบียนขายฝากกับ นายตีป๊กกำหนดสินไถ่ ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดเวลาไถ่ถอนภายใน ๖ เดือน ตามหนังสือ สัญญาขายฝากเอกสารหมาย จ.๓๑ แผ่นที่ ๒ วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๒ ไถ่ขายฝากห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ในวันเดียวกับจำเลยที่ ๒ ได้ขายห้องชุดพิพาท ดังกล่าวให้แก่นางสาวลิตา ตะเวทิกุล และนางสาวพัชรลักษณ์ ดิษยะศริน ตะเวทิกุล ตามสารบัญญัติทะเบียนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดเอกสารหมาย จ.๓๐ วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ จำเลยที่ ๑ ขายห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ให้แก่นายไมเคิล สวัสดิ์เสวี ในราคา ๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามหนังสือสัญญาซื้อขายรวมสองห้องเอกสารหมาย จ.๓๔ คดีสำหรับจำเลยที่ ๒ ยุตินไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา ของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หรือไม่ และตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานแจ้งข้อความ อันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน และฐานใช้หรืออ้าง

เอกสารดังกล่าว ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ ปัญหาที่โจทก์และจำเลยที่ ๑ ฎีกาสืบ
 เนื่องจากโจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างกล่าวอ้างว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสาม
 ห้อง ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรวินิจฉัยฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ ๑ ไปพร้อมกัน โจทก์มีตัวโจทก์
 เบิกความว่า เมื่อปี ๒๕๔๑ เพื่อนโจทก์แนะนำให้รู้จักจำเลยที่ ๑ และบอกว่าจำเลยที่ ๑
 ได้รับอนุมัติจากการเคหะแห่งชาติให้เป็นผู้รับเหมารสร้างบ้านให้ผู้มีรายได้น้อย ขณะนั้นโจทก์
 ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับบอสังหาริมทรัพย์จึงสนใจที่จะทำธุรกิจร่วมกับจำเลยที่ ๑ ต่อมาภายหลัง
 การเคหะแห่งชาติได้ยกเลิกการว่าจ้างบริษัทของจำเลยที่ ๑ เดิมโจทก์พักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน
 นั้นวัน แล้วย้ายไปเช่าบ้านที่หมู่บ้านกลางกรุงย่านทองหล่อ จำเลยที่ ๑ ได้มาเช่าอยู่อาศัย
 ใกล้ ๆ กับโจทก์ ปี ๒๕๕๒ โจทก์ย้ายไปพักอาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียมฟลูเลอตัน แต่ค่าเช่าแพง
 จึงหาที่อยู่ใหม่ โจทก์พบประกาศขายห้องชุดอาคารชุดอกัสตันโจทก์สนใจ โจทก์จำเลยที่ ๑
 จึงพากันไปที่อาคารชุดดังกล่าวและโจทก์ได้จองห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ โดยโจทก์
 ให้หมายเลขโทรศัพท์และอีเมลแก่พนักงาน วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โจทก์ซื้อห้องชุด
 พิปาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ แต่ระบุชื่อว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ตามหนังสือ
 กรรมสิทธิ์ห้องชุดเอกสารหมายเลข จ.๒๕ จ.๒๖ ก่อนโจทก์ซื้อห้องชุดพิพาทดังกล่าวปี ๒๕๕๒

โจทก์ก่อตั้งบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด โดยให้จำเลยที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจตามหนังสือรับรองเอกสารหมายเลข จ.๓๕ หรือ ล.๑ แต่ได้ลงลายมือชื่อหนังสือมอบอำนาจไม่กรอกข้อความไว้ให้โจทก์ตามเอกสารหมายเลข จ.๒ และได้ทำหนังสือลาออกจากการเป็นกรรมการของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด ไว้ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓ ส่วนจำเลยที่ ๑ ดำเนินกิจการของบริษัท เหตุที่โจทก์ให้จำเลยที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด เนื่องจากบริษัทแอสเซทโครว์เวอร์ จำกัด ที่โจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ล้มละลาย โจทก์เข้าใจว่าโจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทต้องล้มละลายตามบริษัทด้วย เนื่องจากไม่เข้าใจข้อกำหนดมายังปรึกษาจำเลยที่ ๑ และให้จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ แทนโจทก์ เช่นเดียวกับห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ก็ให้จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แทน โดยจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ขอสินเชื่อกู้ยืมจากธนาคารและจดทะเบียนจำนองชุดห้องพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ กับธนาคาร แต่โจทก์เป็นผู้ผ่อนชำระงวดให้แก่ธนาคารตามรายการชำระเอกสารหมายเลข จ.๗ และ จ.๘ และโจทก์เป็นผู้เก็บบัตรเครดิตผู้กู้ของจำเลยที่ ๑ ที่ทางธนาคารมอบไว้ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๖ เป็นผู้ชำระค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา

๑๑๑
/ 12

- ๑๒ -

ค่าส่วนกลาง และค่าประกันภัยห้องชุดพิพาททั้งสามห้องตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓ จำเลยที่ ๑ ยอมรับว่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องไม่ใช่ของจำเลยที่ ๑ และยินยอมโอนกรรมสิทธิ์คืนให้แก่ โจทก์ตามอีเมลล์เอกสารหมายเลข จ.๑๔ ต่อมานิติบุคคลอาคารชุดแจ้งให้โจทก์และบุตรโจทก์ ย้ายออกจากห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ เนื่องจากห้องชุดพิพาทดังกล่าวถูกขายให้แก่ บุคคลอื่นแล้ว ตามเอกสารขอแจ้งเปลี่ยนแปลงเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุดเอกสารหมายเลข จ.๔๒ วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ โจทก์ได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสอง นายตีป๊ก นายไมเคิล นางสาวลิตา และนางสาวพัชรลักษณ์ ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอให้เพิกถอนการขายฝาก การซื้อขายห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง ตามคำฟ้องเอกสารหมายเลข จ.๔๕ และโจทก์มีนางศศิเพ็ญ ศุภลักษณ์ศิริณ เป็นพยานเบิกความว่า ระหว่างปี ๒๕๕๒ ถึง ๒๕๖๐ พยานเป็นพนักงาน ของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด มีโจทก์เป็นเจ้าของ พยานทำงานในตำแหน่งธุรการและการเงิน ขณะพยานทำงานอยู่ที่บริษัทดังกล่าวพยานมีหน้าที่นำเงินไปชำระค่างวดห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง โจทก์เป็นผู้ซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง แต่ใส่ชื่อจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เนื่องจาก บริษัทแอสเซทโครว์เวอร์ จำกัด ที่โจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ ล้มละลายและธนาคารให้ความน่าเชื่อถือจำเลยที่ ๑ มากกว่าโจทก์ เงินที่นำไปชำระค่างวด

ห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด บริษัทอะโกลว์ อินเตอร์
เวนเจอร์ จำกัด และบริษัทนีโอสตาร์ อีเว้นท์ แอนด์เทรนนิง จำกัด หลักฐานการชำระ
ค่างวดให้แก่ธนาคารปรากฏตามใบเสร็จรับเงินและใบสรุปเอกสารหมาย จ.๘ หนังสือกรรมสิทธิ์
ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ อยู่กับโจทก์ ส่วนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่
๑๔๐/๒๒๙ อยู่กับธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ผู้รับจำนอง โจทก์คงมีแต่สำเนา
หนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ตามเอกสารหมาย จ.๑๑ เมื่อธนาคาร
ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) มีหนังสือเตือนให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ห้องชุดพิพาทเลขที่
๑๔๐/๒๒๙ จำเลยที่ ๑ จะแจ้งให้โจทก์มารับใบเตือนไปชำระหนี้ให้แก่ธนาคาร ตามหนังสือ
ขอให้ชำระหนี้รวมอยู่ในเอกสารหมาย จ.๘ นอกจากนี้โจทก์ยังมีนางสาวอรุณลักษณ์
บุตรโจทก์เป็นพยานเบิกความว่า พยานพักอยู่ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ตั้งแต่
ปี ๒๕๕๖ ถึง ๒๕๖๐ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ พยานย้ายออกจากห้องชุดพิพาททั้งสองห้อง
แล้วให้นายฉานวัฒน์น้องพยานเข้าพักอาศัยแทน ส่วนโจทก์อาศัยอยู่ในห้องชุดพิพาท
เลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ เมื่อวันที่ ๓
มีนาคม ๒๕๖๐ พยานเบิกเงินของบริษัทอะโกลว์ อินเตอร์ เวนเจอร์ จำกัด จำนวน

- ๑๔ -

๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ชำระค่างวดห้องชุดพิพาททั้งสองห้อง ตามสมุดเงินฝากออมทรัพย์
ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) เอกสารหมาย
จ.๑๙ ใบเสร็จรับเงินชำระค่างวด ตามเอกสารหมาย จ.๘ (ใบเสร็จเลขที่ ๗๘๗๖๑๑๐
และ ๗๘๗๖๑๑๑) เห็นว่า โจทก์นำสืบถึงสาเหตุและวัตถุประสงค์ในการซื้อห้องชุดพิพาท
ทั้งสามห้อง ค่าเช่าห้องชุดที่คอนโดมิเนียมพลูเลอตันมีราคาแพง เมื่อโจทก์พบประกาศ
ขายห้องชุดอาคารชุดออกัสตันจึงสนใจและได้ซื้อห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ก่อน
ต่อมาโจทก์จึงซื้อห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยของโจทก์และ
บุตรโจทก์ โดยโจทก์พักอาศัยห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ส่วนบุตรโจทก์พักอาศัย
ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ โจทก์เป็นผู้ยึดถือหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่
๑๔๐/๓๓-๓๔ ส่วนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ธนาคารไทยพาณิชย์
จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) เป็นผู้ยึดถือไว้เนื่องจากนำห้องชุดพิพาท
เลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ จดทะเบียนจำนองไว้เป็นหลักประกันเงินกู้ โจทก์เป็นผู้ชำระราคา
ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ และชำระค่างวดห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙
โดยนางศศิเพ็ญ พนักงานของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด ขณะนั้น และนางสาวอรุณลักษณ์

บุตรโจทก์เป็นผู้นำเงินไปชำระให้แก่ธนาคารตามใบเสร็จรับเงินและใบสรุปเอกสารหมาย
จ.๘ เงินที่ชำระค่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นเงินของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด
บริษัทอะโกลว์ อินเตอร์ เวนเจอร์ จำกัด และบริษัทนีโอสตาร์ อีเว้นท์ แอนด์เทรนนิง
จำกัด ตามหลักฐานใบสรุปเอกสารหมาย จ.๘ และสมุดเงินฝากออมทรัพย์ธนาคาร
ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) เอกสารหมาย จ.๑๙
ตรงกับใบเสร็จรับเงินชำระค่างวดเอกสารหมาย จ.๘ ใบเสร็จเลขที่ ๗๘๗๖๑๑๐ และ
๗๘๗๖๑๑๑ ส่วนจำเลยที่ ๑ อ้างว่า สาเหตุที่จำเลยที่ ๑ ซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง
เนื่องจากจำเลยที่ ๑ รู้จักนายวีระยุทธ ผู้จัดการธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)
สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) นายวีระยุทธแนะนำให้จำเลยที่ ๑ ซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง
จำเลยมีรายได้จากการดำเนินงานกิจการโรงเรียนนานาชาติ จึงมีเงินเพียงพอที่ซื้อห้องชุดพิพาท
ทั้งสามห้อง นอกจากนี้นายวีระยุทธยังอนุมัติวงเงินสินเชื่อ ๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ให้จำเลยที่ ๑ ดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติ จำเลยที่ ๑ ได้ดูห้องชุดพิพาทเลขที่
๑๔๐/๓๓-๓๔ แล้วปรึกษานายวีระยุทธ นายวีระยุทธรู้จักกับเจ้าของโครงการดังกล่าว
ได้พูดคุยเจรจาและลดราคาห้องชุดพิพาททั้งสองห้องดังกล่าวจากราคาที่ตั้งไว้

- ๑๖ -

๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ เหลือ ๙,๙๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ จึงได้วางเงิน
 จอง ๑๐๐,๐๐๐ บาท ชำระเงินในวันทำสัญญา ๔๙๕,๐๐๐ บาท งวดสุดท้ายชำระ
 ๙,๓๐๕,๐๐๐ บาท ต่อมาทางโครงการได้เสนอห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙
 จำเลยที่ ๑ ดูแล้วเป็นห้องชุดตัวอย่างตกแต่งเรียบร้อยสวยงาม จึงสนใจที่จะซื้อ ทาง
 โครงการตั้งราคาไว้ ๒๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ลดราคาให้เหลือ ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท
 จำเลยที่ ๑ วางเงินจอง ๑๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนราคาที่เหลือจำเลยที่ ๑ ชำระเงินสด
 ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ และขอสินเชื่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ
 (สุขุมวิท ๔๕) อีก ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ จำเลยที่ ๑
 ชำระเป็นเงินสด ต้นฉบับหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ เก็บไว้
 ในตู้นิรภัยโดยให้โจทก์เป็นผู้ดูแล สาเหตุที่จำเลยที่ ๑ ซื้อห้องพิพาททั้งสามมีเจตนา
 ให้ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ แก่บุตรสาวคนโต ส่วนห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔
 ให้แก่บุตรสาวคนรองและคนที่สามเข้าพัก แต่โจทก์มาขอร้องจำเลยที่ ๑ ขอให้โจทก์เข้าพัก
 ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ และให้บุตรโจทก์เข้าพักห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔
 เนื่องจากก่อนหน้านี้โจทก์เข้าพักอาศัยหลายแห่งและมีราคาแพงจึงไม่สามารถชำระค่าเช่าได้

- ๑๗ -

แต่จำเลยที่ ๑ มิได้นำนายวิรัชที่อ้างเป็นผู้แนะนำให้จำเลยที่ ๑ ซื้อห้องชุดพิพาท
เลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ และเจ้าของโครงการที่อ้างว่าเสนอห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙
มาเบิกความสนับสนุนหักล้างคำเบิกความของโจทก์ที่ว่าโจทก์เป็นผู้ซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง
เอง รวมทั้งการชำระราคาห้องชุดพิพาททั้งสามห้องก็มีแต่คำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ลอย ๆ
ไม่มีหลักฐานการรับเงินของธนาคารอยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ ๑ แต่กลับไปอยู่
ในความครอบครองของโจทก์โดยมีรายละเอียดใบสรุปที่นางศศิเพ็ญทำไว้ประกอบกับใบเสร็จ
รับเงินของธนาคารในการชำระหนี้แต่ละงวดรวมถึงเงินที่นำไปชำระให้แก่ธนาคารเป็นเงิน
ของบริษัทสามบริษัท เมื่อจำเลยที่ ๑ ถูกธนาคารแจ้งให้ชำระเงินค่างวดห้องชุดพิพาท
เลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ จำเลยที่ ๑ ก็นำมอบให้โจทก์ไปชำระแทนซึ่งโจทก์ได้เก็บไว้เป็น
หลักฐานรวมอยู่ในเอกสารหมาย จ.๘ จำเลยที่ ๑ อ้างว่า บางครั้งจำเลยที่ ๑ ก็เป็น
คนชำระหนี้เองแต่จำเลยที่ ๑ ก็ไม่มีหลักฐานมาแสดง และที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่ามีเงิน
รายได้จากการดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติเพียงพอชำระราคาห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง
และจำเลยที่ ๑ ยังได้รับอนุมัติวงเงินสินเชื่อจากธนาคารกว่า ๕๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
ก็เลื่อนลอย เพราะแม้ทาว์นเฮาส์ ๒ ห้องที่จำเลยที่ ๑ ซื้อไว้ก่อนห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง

๒๙๙
/ ๑๘

- ๑๘ -

จำเลยที่ ๑ ยังขอสินเชื่อจากธนาคาร ไม่ได้ชำระเป็นเงินสด และจำเลยที่ ๑ ตอบทนายโจทก์
ถามค้านว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยที่ ๑ นางสาวจรรุวรรณ ทองดี และ
นางมลวัลย์ เสนจันท์ พี่น้องโจทก์ได้ร่วมกันไปขอเปิดบัญชีฝากประจำที่ธนาคารไทยพาณิชย์
จำกัด (มหาชน) สาขาบางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน
ของจำเลยที่ ๑ นางสาวจรรุวรรณและนางมลวัลย์เพื่อต้องการนำเงินไปชำระค่างวดห้องชุด
พินาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ตามรายการบัญชีเงินฝากประจำเอกสารหมายเลข ๕๒ แต่
จำเลยที่ ๑ เบิกความว่าเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ดังกล่าวได้มาจากนักธุรกิจ
หรือไม่ ไม่ทราบ ที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าเงินดังกล่าวเป็นของจำเลยที่ ๑ จึงมีข้อพิรุธ
จำเลยที่ ๑ ยังตอบทนายโจทก์ถามค้านอีกว่า เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔
จำเลยที่ ๑ ได้ขอสินเชื่อส่วนบุคคลกับธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขา
บางกะปิ (สุขุมวิท ๔๕) วงเงิน ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามใบแจ้งรายการบัญชีออมทรัพย์
เอกสารหมายเลข ๕๓ หรือเอกสารหมายเลข ๕๘ ซึ่งเป็นสลิปทวงถามให้จำเลยที่ ๑
ชำระหนี้สินเชื่อ ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท และหนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่พิพากษาให้
จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ ๑๘๐,๘๐๘.๗๖ ยูโร และ ๑๐๓,๔๗๒.๖๐ ดอลลาร์สหรัฐพร้อม

ดอกเบี้ยให้แก่กระทรวงการต่างประเทศ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาเอกสารหมาย จ.๑๒ จึง
ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่ามีรายได้จากกิจการโรงเรียนนานาชาติเพียงพอชำระราคา
ห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง เมื่อจำเลยที่ ๑ มีภาระต้องผ่อนชำระหนี้ค่าทาว์นเฮาส์ ๒ หลัง
หนี้สินเชื่อส่วนบุคคล ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท แกธนาคาร และหนี้ตามคำพิพากษาของศาลฎีกา
ทั้งเงินรายได้ที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติก็ไม่มีหลักฐานมาแสดง
แต่จำเลยที่ ๑ กลับซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้องจึงเป็นการเพิ่มภาระหนี้แก่จำเลยที่ ๑
โดยไม่จำเป็น ที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้องให้แก่บุตรสาวจำเลยที่ ๑
สามคนซึ่งบุตรสาวจำเลยที่ ๑ ทราบเรื่องดังกล่าว แต่จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ได้นำบุตรคนใด
มาเบิกความสนับสนุน ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าซื้อด้วยเงินสด
จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ได้จดทะเบียนใส่ชื่อบุตรสาวจำเลยที่ ๑ ในหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด
และต่อมาจำเลยที่ ๑ ยังขายห้องชุดพิพาทดังกล่าวให้แก่นายไมเคิล ส่วนห้องชุดพิพาท
เลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ หลังจำเลยที่ ๑ จดทะเบียนโอนจากรธนาคารแล้ว จำเลยที่ ๑
ก็ไม่ได้จดทะเบียนโอนให้แก่บุตรสาวจำเลยที่ ๑ เช่นกัน แต่กลับขายให้แก่จำเลยที่ ๒ แล้ว
จำเลยที่ ๒ ขายให้แก่นางสาวลิตาและนางสาวพัชรลักษณ์บุตรสาวจำเลยที่ ๑ จึงเป็นข้ออ้าง

๑๑๑
๑๒๐

- ๒๐ -

ที่ขาดเหตุผลรับฟัง หลังจากจำเลยที่ ๑ ซื้อห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง จำเลยที่ ๑ หรือ บุตรสาวจำเลยที่ ๑ ไม่เคยพักอาศัยห้องชุดพิพาททั้งสามห้องแต่อย่างไร แต่กลับให้โจทก์และ บุตรโจทก์เข้าพักอาศัย โดยจำเลยที่ ๑ อ้างว่าโจทก์ขอร้องจำเลยที่ ๑ ให้โจทก์และบุตรโจทก์ พักอาศัยห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง เนื่องจากโจทก์ได้เช่าที่พักอาศัยหลายที่และมีราคาแพง จำเลยที่ ๑ จึงให้โจทก์และบุตรโจทก์เข้าพักอาศัยโดยไม่ต้องเสียค่าเช่าให้แก่จำเลยที่ ๑ แต่ จำเลยที่ ๑ ต้องรับภาระชำระหนี้ค่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง จึงเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุผล ทั้งเมื่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) มีหนังสือทวงถามให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ สินเชื่อซื้อห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๒๐๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสาร หมายเลข ล.๕ จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ได้ชำระหนี้เอง แต่นำหนังสือดังกล่าวไปให้แก่โจทก์เพื่อให้ โจทก์เบิกเงินของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด ไปชำระหนี้ให้แก่ธนาคาร จึงเชื่อสมกับที่โจทก์ เบิกความถึงเงินที่ชำระหนี้ค่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นเงินของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด บริษัทอะโกลว์ อินเตอร์ เวนเจอร์ จำกัด และบริษัทนีโอสตาร์ อีเว้นท์ แอนด์เทรนนิง จำกัด ที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่า เงินที่ชำระหนี้ค่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นของจำเลยที่ ๑ จึงไม่มี น้ำหนักให้รับฟัง ส่วนที่จำเลยที่ ๑ อ้างว่าเป็นเจ้าของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด โดย

๒๒๑
๒

ข้อเท็จจริงบริษัทดังกล่าวมาจากอดีตบุตรเขยของจำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๑ ก็ไม่ได้นำอดีต
บุตรเขยจำเลยที่ ๑ มาเบิกความสนับสนุน และไม่มีหลักฐานการซื้อขายกิจการดังกล่าว
ว่าเป็นจำนวนเงินเท่าใด จึงเป็นข้อกล่าวอ้างที่เลื่อนลอยและยังขัดแย้งกับที่โจทก์มีหนังสือ
ลาออกของจำเลยที่ ๑ จากการเป็นกรรมการบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด ตามเอกสารหมายเลข
จ.๓ มาแสดงต่อศาลยืนยันว่าโจทก์เป็นเจ้าของบริษัทดังกล่าว เหตุที่โจทก์ให้จำเลยที่ ๑
มีชื่อเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสามห้องและเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย
จำกัด ก็เนื่องศาลล้มละลายกลางมีคำพิพากษาให้บริษัทแอสเซทโครว์เวอร์ จำกัด ล้มละลาย
โจทก์เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทดังกล่าวจึงเข้าใจว่าโจทก์ต้องล้มละลายตามบริษัทเพราะ
โจทก์จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จึงไม่ทราบเรื่องข้อกฎหมาย จึงมีเหตุผลให้รับฟัง
ส่วนจำเลยที่ ๑ จบการศึกษาระดับปริญญาเอก เคยรับราชการที่กระทรวงการต่างประเทศ
ตำแหน่งสุดท้ายเป็นเอกอัครราชทูต ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ย่อมมีความรู้และ
ประสบการณ์มากกว่าโจทก์ จึงไม่เชื่อว่าจำเลยที่ ๑ จะถูกโจทก์หลอกลวงได้โดยง่าย การที่
จำเลยที่ ๑ อ้างเป็นเจ้าของห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ แต่กลับให้โจทก์ยึดถือหนังสือ
กรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทไว้ทั้งสองห้องเสมือนหนึ่งว่าโจทก์เป็นเจ้าของโดยจำเลยที่ ๑ ไม่อาจหา

๒๙๙
/๑๑

เหตุผลมาอธิบายได้นอกจากอ้างว่าไว้ใจโจทก์แต่โจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างนำสืบว่าโจทก์
จำเลยที่ ๑ รู้จักกันเพราะเหตุจำเลยที่ ๑ ได้โครงการบ้านประกันสังคม ไม่ได้นำสืบว่าอยู่กิน
เป็นสามีภริยากัน และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ แสดงออกต่อบุคคลทั่วไป
ให้เห็นว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ อยู่กินเป็นสามีภริยากันห้องชุดพิพาททั้งสามห้องก็ยกข้อโต้เถียง
เรื่องกรรมสิทธิ์ไม่ได้กล่าวอ้างเป็นทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันเพราะอยู่กินเป็นสามีภริยา
จำเลยที่ ๑ ยังได้ส่งอีเมลยอมรับว่าทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของโจทก์ไม่ใช่ของจำเลยที่ ๑ ตาม
อีเมลเอกสารหมาย จ.๑๔ อีเมลดังกล่าวจำเลยที่ ๑ ส่งถึงโจทก์จะแปลความว่าห้องชุดพิพาท
ทั้งสามห้องจำเลยที่ ๑ จะยกให้แก่บุตรสาวจำเลยที่ ๑ ตามที่จำเลยที่ ๑ อ้างไม่ได้ มีแต่
นางศศิเพ็ญพยานโจทก์เบิกความว่าพยานทราบว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ เป็นสามีภริยากัน
คำเบิกความของนายศศิเพ็ญเป็นพยานบอกเล่าไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ดีกว่าคำเบิกความของ
โจทก์และจำเลยที่ ๑ จึงฟังไม่ได้ว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ อยู่กินเป็นสามีภริยากัน ห้องชุด
พิพาททั้งสามห้องจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่โจทก์และจำเลยที่ ๑ ทำมาหาได้ร่วมกันในระหว่างอยู่กิน
เป็นสามีภริยากัน ที่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ อยู่กินเป็นสามีภริยากัน ห้องชุด
พิพาททั้งสามห้องจึงเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของโจทก์และจำเลยที่ ๑ นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง

๒๑๑
/๒๓

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

- ๒๓ -

ด้วย พยานหลักฐานของจำเลยที่ ๑ จึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้
 พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้มั่นคงว่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ไม่ใช่
 ของจำเลยที่ ๑ ข้อเท็จจริงฟังได้ต่อมาว่า หนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสามห้องอยู่ใน
 ความยึดถือของโจทก์ จำเลยที่ ๑ เบิกความว่า หนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่
 ๑๔๐/๓๓-๓๔ เก็บรักษาอยู่ในตู้নিরায়ของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด และจำเลยที่ ๑
 เป็นผู้แจ้งรหัสตู้নিরায়ให้โจทก์ทราบ แสดงว่าจำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด
 พิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ เก็บรักษาอยู่ในตู้নিরায়ของบริษัทบลูสตาร์มีเดีย จำกัด จึงไม่
 จำเป็นที่จะต้องสอบถามโจทก์ว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔
 อยู่ที่โจทก์หรือไม่ ที่จำเลยที่ ๑ ตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า จำเลยที่ ๑ ได้ทวงถาม
 โจทก์เกี่ยวกับหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ โจทก์ตอบว่าหาไม่เจอ
 ถ้าอยากได้ให้ไปออกใหม่ จึงเป็นข้ออ้างลอย ๆ และจำเลยที่ ๑ ยังตอบทนายโจทก์ถามค้าน
 ต่อมาว่า หนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ เก็บอยู่ในตู้নিরায়ในห้องชุด
 พิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ที่โจทก์พักอาศัย คำเบิกความของจำเลยที่ ๑ จึงไม่อยู่กับ
 ร่องกับรอย ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาท

เลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ โจทก์ยึดถือไว้ไม่ได้สูญหายไป แต่จำเลยที่ ๑ กลับมอบอำนาจให้
จำเลยที่ ๒ ไปแจ้งความต่อร้อยเอกพัฒน์พงศ์เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ
ว่าหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ สูญหาย ตามรายงานประจำวันรับแจ้ง
เอกสารหายเอกสารหมาย จ.๑๖ และในวันเดียวกันจำเลยที่ ๑ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒
นำบันทึกประจำวันดังกล่าวไปยื่นคำขอออกใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสองห้อง
ต่อนายจรัญเจ้าพนักงานที่ดินสำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาพระโขนง ต่อมาสำนักงาน
ที่ดินกรุงเทพมหานครได้ออกหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ตามหนังสือ
กรรมสิทธิ์ห้องชุดเอกสารหมาย จ.๙ และ จ.๑๐ หลังจากนั้นวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐
จำเลยที่ ๑ ขายห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ให้แก่นายไมเคิลเพ็ญบุตรสาวจำเลยที่ ๑
ตามหนังสือซื้อขายรวมสองห้องเอกสารหมาย จ.๓๔ วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เมื่อจำเลย
จดทะเบียนโอนโอนจํานองห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ จากธนาคารแล้ว จำเลยที่ ๑ ขาย
ห้องชุดพิพาทดังกล่าวให้จำเลยที่ ๒ ตามหนังสือขายเอกสารหมาย จ.๓๑ แผ่นที่ ๑ โดย
จำเลยที่ ๑ รู้อยู่แล้วว่าห้องชุดพิพาททั้งสามห้องดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ไม่ใช่กรรมสิทธิ์
ของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการแย่งกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสามห้องจากโจทก์ จำเลยที่ ๑ จึงมี

๒๙๑
/ ๒๕

- ๒๕ -

ความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน ฐานใช้หรืออ้างเอกสารดังกล่าวตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และมีความผิดฐานลักทรัพย์ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องข้อหาลักทรัพย์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น และที่จำเลยที่ ๑ ฎีกาขอให้รอกการลงโทษนั้น เห็นว่า โจทก์ไว้วางใจให้จำเลยที่ ๑ เป็นผู้มิใช่ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง แต่จำเลยที่ ๑ กลับอาศัยความวางใจของโจทก์ไปดำเนินการออกใบแทนหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ขึ้นมาใหม่แล้วจดทะเบียนขายห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๓๓-๓๔ ให้แก่นายไมเคิล เพื่อนบุตรสาวของจำเลยที่ ๑ และจดทะเบียนขายห้องชุดพิพาทเลขที่ ๑๔๐/๒๒๙ ให้แก่นางสาวลิตาและนางสาวพัชรลักษณ์ บุตรสาวจำเลยที่ ๑ ต่อมานายไมเคิล นางสาวลิตาและนางสาวพัชรลักษณ์ต่างเป็นโจทก์ฟ้องขับไล่โจทก์และบุตรโจทก์ออกจากห้องชุดพิพาททั้งสามห้อง แม้จำเลยที่ ๑ มีอายุมากและเคยรับราชการมีคุณงามความดีมาก่อน แต่การกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง และจำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธมาตลอดไม่สำนึกในการทำความผิดที่ก่อขึ้น

(๓๑ พ.)

สำหรับศาลใช้

๒๓๓
๒๖

- ๒๖ -

พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ไม่มีเหตุสมควรรอกการลงโทษให้

พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๓๓๔ จำคุกกระทงละ ๖ เดือน รวม ๒ กระทง จำคุก ๑๒ เดือน รวมกับ

โทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วเป็นจำคุก ๑ ปี ๑๒ เดือน นอกจากที่แก้ให้

เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์.

นายอนุวัตร มุติกการ

นายบุญไชย ธนาพันธ์สิน

นางศรีวิไล ธรรมดุษฎี

หมายเหตุ

มีคำรับรองของประธานศาลฎีกาแนบท้าย

